

Independentisme vs. independència

No m'alegro del trencament al si de Solidaritat per la Independència, encara que l'havia previst tot just tenir notícia de la seva creació i dels personatges que la lideraven. No calia ser profeta. Hi ha aventures oportunistes que s'expliquen pel perfil dels seus líders i són les seves mateixes personalitats allò que anuncia l'inevitable fracàs.

L'ARA va explicar com havia anat, minut a minut, el naixement d'aquest invent, més a prop dels del *Dr. Franz de Copenhague* del tebeo que del que hauria de ser propi del projecte més ambiciós que mai un país es pot proposar. Laporta va prendre una molt mala decisió quan es va desdir de participar en la proposta de Reagrupament, possiblement seduït per l'energia visionària i la murrieria arribista, respectivament, dels altres dos companys d'aventura. Tampoc ara no cal ser profeta per saber que hi haurà noves escissions a SI, perquè de la suma de perfils inestables no en surt un equilibri sòlid. I ara, l'acord d'aquesta formació amb Catalunya Acció per presentar-se a les eleccions municipals de Barcelona marca el nivell més baix imaginable del rigor ideològic i democràtic de SI.

Tampoc no em vaig alegrar que els fets em donessin la raó respecte de la precipitació de Reagrupament per presentar-se a les eleccions del 28 de novembre. A part d'altres errors, Reagrupament ha malbaratat la possibilitat d'esdevenir una gran xarxa independentista no partidista. Ja no dic els tres o quatre mesos de SI, sinó que ni un parell d'anys em semblen suficients per madurar un partit polític, les seves bases ideològiques i els seus lideratges territorials. Si algú, partint de zero, vol entrar al Parlament, o fins i tot en un govern municipal, en el millor dels casos necessita tota una legislatura per consolidar-se inter-



SALVADOR CARDÚS

SOCIÒLEG

nament. Tota la resta és aventurisme. No sé quin serà el final de Reagrupament, però si és la seva dissolució dins d'ERC, significarà, simplement, la seva desaparició com a moviment civico-polític i s'endurà a la tomba moltes il·lusions i energies consumides inútilment.

Per no alegrar-me'n, encara menys ho van fer els resultats desastrosos que el 28-N obtenia aquella ERC que el 2003 havia creat tan-tes expectatives i havia obtingut uns resultats tan impressionants. El declivi d'ERC va arrencar quan encara no feia ni un mes que era al Govern amb un dels gestos més inútils de la política catalana recent. I des de llavors, tot costa avall, incapaços de saltar d'un carro que els portava pel pedregar. El 2006 ERC no va saber entendre què li havia passat, i de l'expulsió del primer govern tripartit i de la seva posició contrària a l'Estatut no en va saber fer virtut. I em temo que encara no ha sortit de la perplexitat i que segueix jugant a la gallina cega.

La paradoxa de tot aquest escenari de l'independentisme polític –que encara es podria descriure de manera més crua– és que es produeix en el punt més àlgid en la consciència de molts catalans de la necessitat –i la urgència– de ser un estat independent. Sarcàsticament, podríem dir que cada dia hi ha més independentistes... contra la independència. La conclusió fàcil, i dramàtica, seria concloure que mai no

aconseguirem la independència perquè no ens la mereixem. I la pregunta sobre per què l'independentisme es divideix fins a l'infinit, acaba ocupant totes les capacitats analítiques del país. En definitiva, que podem entrar en una nova espiral depressiva que sabotegi les esperances d'emancipació nacional, just quan mai no hi havíem estat tan a prop. És correcta aquesta percepció de la realitat de l'independentisme?

De cap manera. La meua opinió és que els arbres independentistes no ens deixen veure el bosc de la independència i que de la situació actual en podem treure magnífiques lliçons.

La primera de totes és que l'independentisme encara és ple d'organitzacions de cultura política arnada, construïdes sobre un resistencialisme fora de temps i amb escassa base democràtica. És a dir, que l'independentisme tòxic malda per sobreviure i treure el cap, i que els nous temps l'han reviscolat. La segona lliçó és que, precisament, perquè la voluntat d'independència és més gran que mai, cal anar molt alerta amb tota mena de precipitacions. Els qui frivolitzen sobre les grans dificultats d'arribar a tenir un estat propi, són el primer i gran obstacle a vèncer. En tercer lloc, cal treure's definitivament del cap la idea que l'independentisme ha de ser unitari, perquè afortunadament és ideològicament divers i no serà gràcies a un únic partit independentista que arribarem a port.

No cal fer un gran partit independentista, sinó tenir molts independentistes a tots els partits. Però, sobretot, cal adonar-se, des d'una perspectiva estratègica, que en la fase actual l'independentisme encara ha de moure's en el pla civico-polític, que és on hi ha la feina principal: la d'aconseguir la majoria social sense la qual no sortirem de l'espectacle de l'oportunisme aventurista i de la fragmentació.